

ninger, under hvilke man gik til at ned-sætte Forsvarskommissionen. Det giver mig Anledning til nogle mere almindelige Bemærkninger.

Da det nuværende Ministerium tiltraadte, og den nuværende Forsvarsminister overtog Krigs- og Marineministeriet, erindrer jeg meget tydelig, hvorledes det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) her i Salen i høj Grad komplementerede den nuværende Konseilspræsident og Forsvarsminister for det politiske Mod, han havde udvist ved at overtage den udsatte Post som Forsvarsminister. Det ærede Medlem udtalte — jeg refererer efter Hukommelsen, men jeg ved, hvor det staar i Rigsdagstidenden —, at den nuværende Forsvarsminister nu gennem mange Aar majsommeligt havde opsparet sin store politiske Autoritet, og den vilde han nu aabenbart sætte ind paa at løse det militære Spørgsmaal. Det ærede Medlem brugte, saa vidt jeg erindrer, det Billede, at han sønkede sin Kaarde for det politiske Mod, Forsvarsministeren her lagde for Dagen. Jeg antager, at det ærede Medlem for længe siden har hævet sin Kaarde igen i Anledning af det Mod, det ærede Medlem den Dag priste den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister for. Ministeren har paa ingen Maade udvist dette Mod. Det kan meget godt være, at det har foresvævet den højtærede Forsvarsminister, da han for tre Aar siden overtog Krigs- og Marineministeriet, at han nu vilde bringe det militære Spørgsmaal til en Løsning. Enten har den højtærede Forsvarsminister opgivet dette Formaal, eller ogsaa har han i det mindste i allerhøjeste Grad stillet det i Bero. Der er nu forløbet 3 Aar, siden den højtærede Minister overtog den Post, han nu beklæder, og der er ikke gjort det mindste Skridt til Ordningen af vore Militærforhold. Hele Sagen hviler endnu i Forsvarskommissionen.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) udtalte her i Oktober Maaned med stor Glæde, at i Aar behøvede han ikke, som sædvanlig, at lyse efter Forsvarskommissionens Betænkning, han var nu saa lykkelig at vide, at Betænkningen vilde komme i Løbet af Maaneder, og vi vidste alle — det er der ingen Tvivl om —, at det ærede Medlem den Gang tænkte, at Betænkning vilde foreligge inden det Nytaar, som nu er indtraadt, og som nu er indtraadt, uden at Betænkningen er kommen, ja, endog uden at vi blot have faaet Udsigt til eller Kendskab til, naar den vil

foreligge. Man har nærmest Indtryk af, at vi ere lige saa langt fra at faa en Betænkning som for 6 Aar siden. Jeg vil nu spørge den højtærede Forsvarsminister, hvornaar Forsvarskommissionens Betænkning . . .

Formanden: Disse almindelige Betragtninger om Militærvæsenet høre nærmest hjemme ved Finanslovens 1ste eller 3die Behandling, ikke ved 2den Behandling.

Zahle: Jeg troede, den Anmærkning, her staar, gav fornøden Hjemmel til at udtale sig som af mig gjort. Den Afgørelse af Formanden overrasker mig. Jeg skal da fatte mig i allerstørste Korthed og blot rette det Spørgsmaal til Forsvarskommissionens ærede Formand: Kunne vi snart vente en Betænkning fra Forsvarskommissionen? Dette Spørgsmaal er af en saadan Vigtighed og Rækkevidde, at det dog maaske ikke var nogen Overdriivelse, om den ærede Formand for Kommissionen et Øjeblik vilde stige ned fra det ophøjede Sæde, han indtager, og give Nationen en Oplysning desangaaende. Den er i høj Grad paakrævet og ventet.

Formanden: Dette Spørgsmaal og Svaret derpaa hører heller ikke hjemme under Finanslovens 2den Behandling.

Zahle: Der staar udtrykkeligt i Anmærkningerne, at vi vente Svar paa dette Spørgsmaal, og det er indført i Finanslovbetænkningen. Jeg maa sige, at det overrasker mig, at vi ikke have Lov til at tale derom.

Dernæst har jeg et Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister. Jeg vil spørge, om det Forbud, der er udstedt til Marinens Officerer mod at udtale sig om Forsvarssagen, omfatter samtlige Officerer i den danske Hær og Flaade, eller om det kun er en Del Officerer, til hvem der er udstedt et saadant Forbud. Jeg tror, at baade Venstre og Højre og ogsaa Socialdemokratiet ønske en snarlig Løsning af det militære Spørgsmaal. Hvad enten man har den ene eller anden Opfattelse af, hvad der kan naas ved en Ordning af Militærvæsenet, maa man dog fra alle Sider anse det for en patriotisk Opgave at faa dette Spørgsmaal løst. Hvad enten man vil have det løst ad den ene eller den anden Vej, er Spørgsmaalet af den allerstørste Vigtighed for Nationen. Nu gives der en Mængde Millioner ud til et